

Бяха времена на ранна първа любов. Васил, ученик още в шести клас, бе успял да чувства буйно туптящото ѝ сърдце на своите гърди. Тя го любеше. Той беше добър като човек, обещаваше да стане великан по тело и стихия по дух, а тя, дребната мила и симпатична русокоса петокласница, мечтаеше да може някога по своя воля, да мачка пръхкавата коса на х базата глава на любимия Вася...

Как мило беше всичко това! Но защо се забравиха? Защо той ѝ е написал тези редове?

— Ей-Богу! Требва да съм сглупила в нещо! Аз вервам че той е била пръв — Васил не лъже. Той е прав. И защо го захвърлих? Къде ли е той сега? Какъв ли е станал?...

Влезе слугинята и доложи, че един посетител настойчиво желае да говори с артистката. Бжбрижката каза дори, че господинът даже не знае името на госпожицата, тжй като запитал „тука ли живее артистката от Народния Театр“ „тука ли е“...

— Но кой е този човек? Името не си ли каза? — Питай го за името и ела ми кажи.

*

Вратата се отвори, за да даде место на мощната фигура на истински исполин с достатъчно ясно очертание на формите на добре сложеното му тело.

— Аз дойдох за малко. Извини ме Кети!

Бях ти обещал някога да се не мяркам пред тебе, още повече пък откато ти владееш тжлпите на столицата. Но аз считам, че изпълнявам обещанието си и сега, когато съм пред тебе. Слушай, Кети: тебе мнозина те мразят... Та искат неминуемо твоята смърт и взето е всичко пред вид, за да те постигне такава колкото може по-скоро... Готвят ти, при това, достойна, славна смърт, подобаваща на положението, което заемаш с право: ти требва да умреш на сцената довечера... За това и дойдох тук...

— Моля те, Кети, вслушай се в думите ми, послушай сянката, която неотлъчно е бдяла над тебе и повярвай в думите на... детския си любовник... Не се явявай на сцената тази вечер... Пиши още сега, че си болна...

— Но как? Кой може да иска моята смърт когато всъде само любов се изпречва на моя път? Пък и как да се изложя пред публиката? — Ще се яви, вместо мене, дубльорката и вижте малко по-малко публиката ще свикне с нея, а аз...

— Хората сж направили добре сметката си и повтарям: ако ти се явиш на сцената тази вечер, обзалагам главата си, ти ще бждеш мжртва.

— Кжсно е вече. Друго има ли да ми сжобщавате?